

РЕШЕНИЕ

№ 1800

гр. София, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 80 СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ**

при участието на секретаря **ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР Г. ЦОНЧЕВ** Гражданско дело № 20231110125251 по описа за 2023 година

Производството е по реда чл. 12 и сл. от ЗЗДН.

Образувано е по молба с правно основание чл. 8, т. 1 от ЗЗДН, подадена от В. М. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: град София, ж.к. „Бъкстон“, бл. 16, вх. В, ет. 6, ап. 52, с която търси защита от домашно насилие за себе от съпруга си Г. Т. Н., ЕГН *****, с адрес: Германия, град Бремен, ул. „Wachmannstraße“ 121, ет. 2, 28209 Bremen и адрес в България: град Варна, ул. „Отец Паисий“ №6, ет. 3.

В молбата и уточняващата молба се сочи извършен спрямо молителя акт на домашно физическо насилие – на 11.04.2023г. в периода между 21.00-22.00 ч. ответникът я ударил силно по рамото и под брадата с юмрук.

Ответникът оспорва фактическите твърдения, изложени в молбата, отрича да е осъществил акт на насилие. Твърди, че производството е инициентирано за целите на бракоразводния процес. Развива подробни съображения в писмено становище и защита.

По допустимостта на молбата:

Молбата е подадена в срока по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН. Ответникът е съпруг на молителката, поради което съдът приема, че е подадена от лице, което има право да търси защита по реда на ЗЗДН, съгласно чл. 3, т. 1 ЗЗДН, срещу лице, което има право да отговаря по молбата. Налична е активна и пасивна легитимация на страните, с оглед на което молбата е допустима.

По основателността:

След като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира молбата за основателна. Приема за установено от

фактическа и правна страна следното:

Страните са съпрузи. Сключили граждански брак на 18.11.2022 г. Ответникът живее в Германия, град Бремен, ул. „Wachmannstraße“ 121, ет. 2, 28209 Bremen и работи в същия град. В началото на 2023 г. ответницата напуснала работата си в България и се преместила да живее в дома на ответника на посочения адрес. След пристигането ѝ между съпрузите започнали да възникват конфликти.

На 11.04.2023 г. при пореден скандал между тях между 21.00-22.00 ч. в семейното жилище ответникът ударил молителката два пъти с юмрук – първо по рамото, след това под брадата. В резултат на това изпитала силна болка и била уплашена. Напуснала жилището и се свързала с приятелката си – свид. Кремена Йорданова, на която споделила за случилото се. Осъществили и видеовръзка. На другия ден свид. Йорданова изпратила пари на молителката, които последната използвала за хотел и самолетни билети и напуснала жилището в гр. Бремен, отивайки в Лондон при свид. Йорданова.

Възприетата фактическа обстановка се установява непротиворечиво от представената декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, която съдържа доказателства за релевантните за производството факти. Съдържа надлежно описание на декларирания акт на домашно насилие, извършен от ответника, съдържа и доказателства относно авторството. Хармонира отлично с показанията на свид. Йорданова, която е разговаряла с молителката непосредствено след деянието и дори е възприела визуално състоянието ѝ след проведен видеоразговор.

При преценка на достоверността на показанията на свид. Йорданова съдът отчита възможната ѝ заинтересованост от изхода на делото съгласно чл. 172 ГПК, но не констатира причина показанията да не бъдат кредитирани в цялост. Те са логични, последователни, свидетелката съобразно възприятията си конкретно отговаря на поставените въпроси и изяснява фактическата обстановка. Не демонстрира склонност към хиперболизирани или тенденциозност. Изложеното от нея е съответно на декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, а в частта относно отношенията между страните и на приложената от тях кореспонденция в приложението Viber.

Показанията на свид. Н. не установяват значими към предмета на доказване факти. За целите на производството известно значение има изложеното от него за раздялата между страните.

Неоснователно се твърди от процесуалния представител на ответника, че деянието не е извършено, както и че на 11.04.2023 г. между 21.00 и 22.00 часа страните са си писали съобщения в приложението „Viber“, което изключва възможността ответникът да е нанесъл процесните удари на молителката. При внимателен преглед на кореспонденцията се установява само едно съобщение от 21.01 часа на 11.04.2023 г. (л. 31), което с оглед естеството на кореспонденцията може да се направи извод, че е изпратено от ответника. Съобщения от молителката от този период липсват. С оглед на това и доколкото се установява от декларацията, че деянието е извършено в периода между 21.00 часа и 22.00 часа и като се вземе предвид и начинът, по

който е реализирано, не може да се приеме, че наличие на подобно съобщение внася съмнение в достоверността на декларацията. Като се има предвид и съдържанието на кореспонденцията, приложена от ответника, непосредствено преди деянието и след деянието, тя не оборва съдържанието на декларацията. Видно от съобщенията, че между страните е налице спор, малко преди 21.00 часа ответникът иска обяснение от молителката кога ще се прибере. Около 23.00 часа между страните са разменени съобщения, от които може да се направи извод, че молителката не е в жилището. Изложеното косвено подкрепя приложената декларация и показанията на свид. Йорданова, доколкото предвид наличието на предхождащ спор между тях, нанасянето на удари на молителката не изглежда необяснимо, а по-скоро негово много ниско продължение. Същевременно съобщенията хармонират с изложеното от свид. Йорданова, че след деянието молителката Н. е напуснала жилището.

Не се споделят възраженията срещу допустимостта като доказателство на кореспонденцията по "Viber". Тя трябва да се третира като неподписани частни електронни документи и да се преценява заедно с всички доказателствени източници. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги Електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 910/2014". Чл. 3, т. 35 от Регламента предвижда, че „електронен документ“ означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, по-специално текстови или звуков, визуален или аудио-визуален запис.

Кореспонденцията по "Viber" отговаря на дефиницията, заложена в чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 и на основание чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕУУ, ето защо следва да се третира като електронен документ. Кореспонденцията е неподписана. Това обаче не представлява пречка за преценката ѝ заедно с останалите доказателства по делото, тъй като Регламент (ЕС) № 910/2014 или ЗЕДЕУУ не поставя изискване електронният документ да е подписан. Следва още да се припомни, че е налице трайна практиката на ВКС във връзка с т. нар. „неподписани документи“ (Решение № 26 от 09.04.2020 г. по гр.д. № 1764/2019 г. по описа на I г. о. на ВКС и цитираното в него - решение № 80 от 03.05.2018 г. по гр.д. № 2560 / 2017 г. по описа на ВКС, IV г.о.). Съгласно нея документи са не само подписаните и официалните, а още и частните и неподписаните изявления. Частните свидетелстващи документи, включително неподписаните, са годни доказателствени средства (допустими според процесуалния закон, щом няма забрана според действащия по време и мястото на съставянето им закон по такъв начин да се удостоверяват фактите,

за които свидетелстват). Такова доказателствено средство следва да се преценява по вътрешно убеждение и с оглед на всички обстоятелства по делото, за проверката му може да се допускат доказателства, а пълното доказване може да бъде извършено не само с преки, но и с косвени доказателства. Ето защо настоящият състав приема, че липсва пречка извадки от кореспонденция между страните да се представят по делото. В случая тя е проверена чрез използваните в процеса доказателствени средства, изключително добре хармонира с тях, поради това може да се установи, че това действително е водената между страните кореспонденция.

Съдът, намира че поведението на ответника съставлява акт на домашно физическо, което е реализирано чрез два удара с юмрук по рамото и брадата на молителката. Ето защо молбата е основателна, като на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН следва да се издаде заповед за защита.

По отношение на мерките за защита:

Доказаното наличие на акт на домашно насилие има за законна последица определяне на мярка по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН. Преди всичко при налагането на мерките по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, съдът не е обвързан от искането на молителя, а следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки, както и да съобрази за какъв срок да наложи мерки за защита, ако налага такива /по арг. от чл. 16, ал. 1 ЗЗДН/.

В настоящия случай подходящи за осъществяване на защита на молителя се явяват мерките по чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 3 ЗЗДН, а именно: да се задължи нарушителят да се въздържа от извършване на домашно насилие, да бъде наложена забрана да приближава молителката, дома ѝ, местоработата ѝ, местата, които посещава за отдих, местата, където осъществява социални контакти по-малко от 2 метра.

Касае се до актове на домашно насилие с относително висок интензитет. Ответникът е нанесъл удари на молителката, единият от които в областта на главата. Като резултат тя е била уплашена, напуснала е посред нощ през зимата жилището в което живеят, макар да не е имала къде да отиде, да не е била трудово ангажирана към този момент и да не владеела немски език.

Горното налага срокът на мерките по чл. 5, ал. 1, т. 3 ЗЗДН да бъдат за срок от 12 месеца.

Съгласно чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН „във всички случаи съдът с решението по чл. 15, ал. 1 налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лв.“.

При преценката си относно размера на глобата, съобразявайки изложеното по-горе, намира, че следва да бъде в размер на 400 лв.

По разноските:

На основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН дължимата държавна такса по делото

следва да се възложи в тежест на ответника, която съгласно чл. 3 от Тарифата е в размер на 25 лева, дължима в полза на съда, доколкото съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЗДН тя не се внася предварително от молителя.

На основание чл. 11, ал. 2 ЗЗДН разноските, сторени от молителката в размер на 600 лв., следва да бъдат възложени на ответника.

Водим от горното съдът на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН

РЕШИ:

УВАЖАВА молбата на В. М. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: град София, ж.к. „Бъкстон“, бл. 16, вх. В, ет. 6, ап. 52, за защита от домашно насилие от Г. Т. Н., ЕГН *****, с адрес: Германия, град Бремен, ул. „Wachmannstraße“ 121, ет. 2, 28209 Bremen и адрес в България: град Варна, ул. „Отец Паисий“ №6, ет. 3.

ИЗДАВА заповед за защита на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН срещу Г. Т. Н., ЕГН *****, с адрес: Германия, град Бремен, ул. „Wachmannstraße“ 121, ет. 2, 28209 Bremen и адрес в България: град Варна, ул. „Отец Паисий“ №6, ет. 3 и му **НАЛАГА** мерки за защита на основание чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 3 ЗЗДН, като го **ЗАДЪЛЖАВА ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА** от извършване на домашно насилие спрямо В. М. Н., ЕГН *****, **ЗАБРАНЯВА** да приближава В. М. Н., ЕГН *****, работата, дома й, местата, които тя посещава за отпих, местата, където осъществява социални контакти на по-малко от 2 метра, считано от датата на издаване на заповедта за срок от 18 месеца за срок.

ПРЕДУПРЕЖДАВА на основание чл. 21, ал. 3 ЗЗДН Г. Т. Н., ЕГН *****, че при неизпълнение на настоящата заповед, полицейският орган е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

НАЛАГА на Г. Т. Н., ЕГН ***** глоба в размер на 400 лв. на основание чл. 5, ал. 4 ЗЗДН

ОСЪЖДА Г. Т. Н., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Софийския районен съд държавна такса в размер на 25 лв. на основание чл. 11, ал. 2 ЗЗДН.

ОСЪЖДА Г. Т. Н., ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на В. М. Н., ЕГН ***** сумата от 600 лв. – разноси в производството на основание чл. 11, ал. 2 ЗЗДН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в 7-дневен срок от връчването му на страните, като издадената заповед подлежи на незабавно изпълнение на основание чл. 20 ЗЗДН.

Препис от настоящото решение да се изпрати на РУ на МВР по местоживее на нарушителя за сведение и изпълнение, съгласно чл. 21, ал. 1 ЗЗДН.

След влизане в сила на решението делото да се докладва за служебно издаване на изпълнителен лист.

Съдия при Софийски районен съд: _____